

som ere nægtede gjentagende og bestemt fra dette Thing, og som aldrig i Virkeligheden ere konstitutionelt godkjendte af det andet Thing, men tagne trods Rigsdagens Nægtelse, tagne paa egen Haand af den høie Regjering, uden at der nogenstinde har foreligget en virkelig finansiel, politisk og militær Begrundelse af, hvorfor de skulle afholdes. Men derfor er det ogsaa berettiget af os at sige — hvad jo for Resten ogsaa Allemene — at vor hele militære Historie kun er en politisk Historie. Den er gjort, fordi det var den eneste Vej, ad hvilken den høie nuværende Regjering vilde være i Stand til at beholde Magten, den eneste Vej, ad hvilken den kunde samle ikke alene de smukke patriotiske Følelser, der endnu bevæge Folk fra Tiden 1818—49, men ved Hjælp af hvilken den særlig kunde gjøre Regning paa hele den honnøtte Ambition omkring i Landet som Støtte for den Magt, den har sat sig i Besiddelse af, og som det dog er Formaalet for den at bevare. Saafremt det virkelig havde været og var et varmt og oprigtigt Ønske hos den høitærede Conseilspræsident — jeg antager, at det dog vel særlig er ham, der leder Ministeriets Handlinger, i alt Fald er det ham, der har Ansvaret derfor — at komme til en Forstaaelse om disse Spørgsmaal med Rigsdagen i dens Helhed, og hvis der virkelig havde været et varmt Ønske om fordrageligt Samarbejde til Fædrelandets Vel, og hvis man vilde have en virkelig sund og paalidelig Behandling af de militære Spørgsmaal, saa havde der jo været god Anledning og et nemt Middel dertil for Regjeringen, hvis den i Stedet for paa egen Haand at tage, hvad den vilde, og hvare Folkethinget, at naar vi ikke vilde bevilge, hvad den forlangte, saa tog den det paa egen Haand, havde sagt: Vi have den Pligt overfor Folket at søge, saa vidt muligt, at anvende de store Midler, der i en Række af Aar ere opsamlede ved de Byrder, der ere paalagte det arbejdende Folk, paa bedste Maade til Samfundets Udvikling, medens vi finde det naturligt at søge Midlerne til de Foranstaltninger, som man særlig lægger Vægt paa i de besiddende Klasser, tilveiebragte ved Byrder, der særlig lægges paa de Klasser, der ønske disse militære Foranstaltninger, og som ogsaa ere retfærdige fremfor den Skattefordeling, man for Øieblikket har gjenneem de indirekte Skatter, altsaa ved en Skat paa Formue og Leilighed. I saa Fald havde Regjeringen faaet den forbialeste Samarbejden mellem Landsting og Folkething, og hele Forsatningsfriden vilde være endt i jamme Øieblik. Der er ingen anden

Regjering, der har Udset til med saa stor Vished at kunne faae det gennemført som den nuværende Regjering, dersom den vilde tage det op eller i alt Fald tidligere havde opstillet den Fordring. Jeg siger ikke, at man strax skulde gaa saa vidt, at dække alle militære Udgifter ad den Vej, men jeg vil blot sige, at foreløbig alle ekstraordinære militære Udgifter skulde bæres af en Skat paa Formue og Leilighed, og i saa Fald vilde Finansministeren samtidigt have faaet almindrende Kompensation for den Afgang i Toldindtægterne, som stedse forlanges ivrigere og kraftigere af hele det arbejdende Folk. Lidt efter lidt kunde man saa stige med denne Skat, indtil alle militære Byrder bleve baarne af den. Der vilde derved være naaet to meget vigtige Ting. For det Første vilde vi faae rigelige Midler til virkelige sociale Reforme, til nyttigt Lovgivningsarbejde i saa Henseende, vi vilde høre og styrke vort Folk i ganske anderledes Grad end ved kun at efterligne de andre Magter i Europa, hver Gang der er Tale om en militær Historie, vi vilde høre dets Selvstændighed og den Energi, hvormed det vilde arbejde paa Bevarelsen af denne Selvstændighed. Og for det Andet kan man dog ikke være blind for, at, hvis Regjeringen vilde komme med et saadant Forslag om lidt efter lidt at dække alle militære Udgifter ved en Skat paa Formue og Leilighed, saa vilde det andet Thing i alt Fald tappes med dette Thing om noie at undersøge, hvad det kunde nytte, det vilde tage ethvert militært Spørgsmaal op og grundig overveie, hvad der var nyttigt og nødvendigt for os; det vilde tage under grundig Overveie, hvorledes vi i det Hele burde ordne vort Militærvæsen for at kunne opfylde den Forpligtelse, som vi paatage os ved at være en neutral Magt. Hvis vi virkelig ville være en neutral Magt og ville hævde vor Neutralitet, saa maa vi naturligvis have en militær Organisation til Lands og til Søs, for at kunne opfylde de Fordringer, som de krigsførende Magter ville stille til os i givet Fald, for at vi kunne undgaa at indbrages i Krig. Men vi maa vide, hvad der fordres, inden vi kunne gaa til det, og naar saa Byrderne virkelig komme til at hvile paa de Steder, hvor der er Interesse for Sagen, som det hedder, og hvor der er Gne til at bære dem, saa vilde hele Forsatningsfriden samtidigt være endt, thi det er i Virkeligheden det militære Spørgsmaal, der er Thingene imellem. Det er min Overbevisning, at, saasnart vi kunde ordne det, og navnlig ordne det saaledes, at Byrden kom til at hvile paa det rette Sted, saa vilde der